

Ribe. Som jeg alt har bemærket, er Landemodet i Ribe gaaet sin egen Vej, har stillet sig paa et selvstændigt Standpunkt. Biskoppen i Ribe yttre i Skrivelse til Ministeriet: „Jeg vilde finde det meget beklageligt, om der fra andre Sider skulde indkomme saadanne Forskninger om Sagen, at Ministeriet skulde fortryde at have taget den i Hænde og rakt Haanden til dens Fremme, og at det skulde finde sig foranlediget til at opgive den eller udsætte dens Afgjørelse, som om Tiden endnu ikke var kommen.“

Bloch: Den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) har atter med Styrke sat sin Fod paa Grundlovens 80de Paragraph. Det er jo et fuldt berettiget Stated; men der maa dog herved spørges, hvorfor denne Paragraph i sin Tid er sat ind i Grundloven, og dette Spørgsmaal maa vist nok besvares derhen, at den er fremkommen som et Værn for Folkekirken. Man kan da fra et statsborgerligt Standpunkt fornuftigvis ikke ville bringe den til Udførelse med Folkekirkenes Dnske. Det glæder mig, at den ærede Landstingsmand har foranlediget mig til at udtale dette, da jeg forsømt at fremhæve dette Punkt i mit tidligere Foredrag. Det ærede Medlem yttrede, at, dersom Folkekirken indre Tilstand virkelig var saa beklagelig med Hensyn til Liv og Sundhed, som han meente, den var skildret fra visse Sider, da maatte det være en overordentlig svær Anke mod Præsternes 800-aarige Virksomhed (Lehmann): Ja! Jeg skal ingenlunde sige, at Geistligheden er skyldfri; den har vel ikke bedre end nogen anden Stand i alle Maader gjort, hvad den kunde og skulde; men den ærede Landstingsmand vil dog ikke overse, at det ikke staaer i Geistlighedens Magt at skabe Li-

vet. Kunde det aandelige, kirkelige Liv lade sig fremkalde ved den nye Forsatnings-Ordnung, som man er i Færd med at skaffe tilveie, ja, da maatte man jo med største Glæde, jo for, jo hellere, søge at komme ind paa en saadan Ordning; men det er min Overbevisning, at der just behøves Liv, christeligt Liv i Folkekirken til i Sandhed at bære og bruge en saadan Kirkeforsatning. Forøvrigt er den ærede Landstingsmands hele kirkelige Betragtningssmaaede saa forskjellig, saa grundforskjellig fra min, at det vilde være unyttigt for mig i det Enkelte at indlade mig paa hans forskjellige Uttringer og Betragtninger paa dette Gebeet.

Madvig: Det er meget saa Ord, jeg skal sige. Den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) udtalte, at, naar en Kirkeforsatning skal komme i Stand, skulle de kirkelige Sagers Behandling gaae over fra os, de Ikkeberettigede, til de Berettigede. Den samme Mening kan jeg ogsaa vedkjende mig, men derfor vil jeg stræbe, at disse Berettigede først komme til at modtage, hvad de skulde modtage, naar de ere tilstrækkeligt averterede til at kunne forberede sig paa Modtagelsen. Jeg vil ikke give dem en saa meget lang ubestemt Frist; men jeg vil give dem en Frist til, at de kunne forberede sig til at modtage Sagen paa den med deres egen Erkendelse bedst stemmende Maade; det er det, jeg gaaer ud paa. Min ærede Sidemand (Clausen) har anført Uttringer fra de forskjellige Landemoder, der klart vise, at en stor Mængde, der har været tilstede i de sidste Landemoder, har opfattet Stillingen, som jeg gjentagne Gange har udtalt, meget forkeert, og just derfor troer jeg, at man ikke skal give en Kirkeforsatning, saalænge man er saa desorienteret.